

HARLEQUIN®

Kingitused

030
JUUNI

India Grey

SIHIKINDEL ITAALLANE
JA PURUVAENE
KODUABILINE

India Grey
POWERFUL ITALIAN, PENNILESS HOUSEKEEPER
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2009 by India Grey.

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin
Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®,
on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või
mõnes muus riigis.

E07225811

ISBN 978-9949-25-072-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Kõlblik poissmees.

Sarah seisatas keset autoparklat, rusikasse pigistatud kirjaümbrik käes.

Ta peab leidma *kõlbliku poissmehe*. Nagu röövloom söödava suutäie.

Et senised katsed sobivat kandidaati leida olid silmatorkavalt nurjunud, tundus talle, et ka täna õhtul on vähe lootust.

Oxfordshire'i kõige trendikama restorani kõrvale pargitud säravate Mercedesete ja BMWde taga avanes vaade laskuva suvepäikese kullas puhkavale põldude, metsatukkade ja nende vahel looklevate ojadega maastikule, kus Sarah oli üles kasvanud. Ta libistas pilgu vaatest üle, ümbrik ikka veel pihku surutud, adrenaliin soontes voolamas ja mõtted peas traavimas.

Poleks vaja olnud siia tulla, pole vaja osaleda sel õe korraldatud tobedal tüdrukuteõhtul; tal pole vaja kuulata samu korduvaid nalju – Sarah, varsti kolmkümmend ning ikka veel vaba. Ei, ta tunneb ümbrust nagu oma viit sõrme ja mäletab paljusid häid peidupaiku.

Ta libistas käe läbi kohevate juuste ja ohkas. Puu otsa peitu pugemine oleks märksa meeldivam kui pubist kõlbliku poissmehe otsimine, aga kahekümne üheksa aastasena natuke imelik harrastus. Pealegi ei saa ta elu lõpuni peidus olla. Kõik räägivad, et ta peab sealt välja tulema ja

elule uuesti silma vaatama – juba Lottie pärast. Lapsed vajavad mõlemat vanemat, üks ole? Tüdrukud isa. Nagunii peab ta varem või hiljem püüdma leida kellegi Rupertist äkitselt vabaks jäänud kohale.

See mõte võttis seest külmaks.

Hiljem. Parem hiljem kui varem. Praegu ta kavatses...

Uks avanes ja sealt valgus välja rühm linnavurhvi inimesi, kes naersid ja patsutasid üksteist õlleuimase sõbralikkusega seljale. Nad möödusid Sarah'le pilkugi heitmata, aga viimane lahkuja hoidis kohusetundlikult Sarah' jaoks ust lahti.

Pagan võtku! Nüüd pole enam pääsu. Muidu arvataks, et ta on mingi veidrik, kelle ettekujutus lõbusast õhtust on parklas jõlkumine. Ta pomises paar tänusõna, astus hämarasse baari ja surus ümbriku väriseva käega teksade tagataskusse.

Sarah oli juba aastate eest Oxfordshire'ist ära kolinud. Väikesest Roosi ja Krooni nimelisest kirju põrandakatte ja pleekinud, jahistseene kujutavate piltidega sigaretisuitsust plekiliste seintega maapubist oli saanud peene maitse pühamu, kus olid kohustuslikud tammelaudadest põrandad, telliskiviseinad ja tüütult moodne taustamuusika. Viimane oli ilmselt mõeldud selleks, et börsimaakleritest ja tippadvokaatidest kunded tunneksid ennast kohe õdusalt.

See ärritas Sarah't. Tal oli tunne, nagu oleks ta üheksakümneaastane.

Ta tahtis juba ringi pöörata ja välja marssida, kui varjatud uhkus teda peatas. Naeruväärne, mõtles ta läbematult. Ta on harjunud kõike ise tegema. Pani riulid ise kokku.

Täitis tuludeklaratsiooni kellegi abita. Kasvatas tütre üksi üles. Muidugi võib ta minna baari ja osta endale napsi.

Vabandusi pomisedes trügis ta inimeste vahelt läbi ja vaatas närviliselt ringi. Terrassiüksed olid lahti ning ta nägi Angelicat ja tema sõbrannasid, kes olid kogunenud suure laua ümber terrassi keskel. Neid oleks võimatu mitte märkata. Isegi siin, selles kohas, oli see kõige lärmakam ja glamuursem seltskond, kes tõmbas iga vaatekauguses oleva üksiku mehe tähelepanu. Kõigil olid seljas T-särgid, mida oli jaganud neile Angelica esimene pruutneitsi, gasellnõtke Fenella, kes töötas avalike suhete alal ja kelle idee oli ka tänane tüdrukuteõhtu. T-särkide rinnale oli tikitud roosade tähtedega tekst: „Angelica viimane pummelung” ning Fenella oli tellinud kõik särgid kõige väiksema suurusega.

Sarah sikutas vargsi enda särki, püüdes katta paljast ihu särki ja liiga kitsaste teksapükste värvli vahel. Kui ta oleks uusaasta lubadusena mõeldud dieedist kinni pidanud, siis võib-olla naeraks ta siin praegu, rüüpaks kokteile, raputaks läikivaid juukseid ja valiks kõlblike poissmeeste seast välja parima. Pagan, kui ta oleks nii sütitav, poleks tal seesugust poissmeest ehk vajagi, sest võib-olla siis poleks Rupert lahkunud, et hakata käima sädeleva süsteemianalüütikust blondiiniga, kelle nimi oli Julia. Aga liiga palju sohval veedetud õhtuid, kui Lottie magas, seltiks ainult pudel odavat veini ja küpsised, tähendas seda, et tal ei õnnestunud isegi paari naela alla võtta.

Nüüd, leti poole trügides, lubas Sarah endale vaikselt, et enne pulmi püüab ta eriti pingutada. Pulmapidu toimub vanas talumajas Toscanas, mille Angelica ja Hugh

olid ostnud ja uhkelt üles löönud, ning Sarah' silme ette kerkis äkitselt kujutluspilt Angelica sõbrannadest, kes jalgutasid värskelt kujundatud aias, seljas seksikad siidkleidid, ja temast endast köögis, põll keha varjamas.

Ta trehvas Fenellaga, kes tuli baarist, käes värvilised joogid vihmavarjukeste ja kirssidega. Ta silmitses Sarah't lõbusa pilguga. „Siin sa oledki! Me juba arvasime, et sa ei tulegi. Mida sa jood?”

„Ah... eee... ma lähen ja võtan kuiva valget veini,” ütles Sarah. Tegelikult oleks ta eelistanud dieet-toonikut, aga olgu peale, millegagi peab ju õhtut sisustama.

Fenella puhkes naerma, viskas pea selga ja lasi kõlada valjul kurguhäälel, mis sundis läheduses olevaid mehi pead pöörama. „Tore on, aga ei lähe läbi. Vaata oma ümbrikusse – see on järgmine väljakutse,” ütles sõbranna muiaates ja tüüris läbi rahvahulga ukse poole.

Sarah' süda vajus kiiremini kui Titanic, ta võttis taskust ümbriku ja tõmbas sellest välja järgmise juhtnööri.

Ta oigas nõrdinult.

Kena nõtkete nooruk leti taga heitis talle põgusa pilgu ja noogutas kergelt, millest Sarah luges välja pahura märguande tellimus esitada. Sarah' süda peksles ebamugavalt ja kui ta suu avas, tundis ta, kuidas põsed hakkavad õhetama.

„Screaming Orgasm, palun.”

Hääl, mis ta kuivast kurgust kostis, oli madal ja katkendlik, kuid paraku mitte meeldiv. Nooruk kergitas põlastavalt kulmu.

„Mida?”

„Screaming Orgasm,” kordas Sarah hädiselt. Ta tundis, kuidas tema selja taga tungeldi, et vallutada kohta leti juures. Nüüd olid ta põsed juba lausa tulised ja kukal hakkas kihelema, just nagu jälgiks teda keegi. Ja üks nad vahigi, mõtles ta nukralt. Kõik Angelica sõbrannad olid katkestanud ajutiselt professionaalse flirtimise ja püüdsid naeru maha suruda.

Noh, *nendel* oli vähemalt lõbus. Nooruk leti taga raputas blonde kiharaid ja pörnitses Sarah't surnud pilguga. „Millist neist?” küsis ta monotoonselt.

„Ma ei tea.” Sarah kergitas pead ja naeratas magusalt, et varjata järjest kasvavat meeleheidet. „Ma pole seda varem joonud.”

„Pole kunagi joonud Screaming Orgasmi? Siis lubage mul...”

Hääl tuli ta selja tagant, otse kõrva juurest ja selles polnud kübetki Roosi ja Krooni tavaklientide südamliku poiste internaatkooli meenutavat lärmakust. Hääl oli sügav ja rikkalik nagu tammevaadis laagerdunud konjak, kerge aktsendiga, mida Sarah ei osanud kohe tuvastada, ning selles oli natuke sarkasmi.

Sarah vaatas selja taha. Trügimise tõttu oli meest võimatu korralikult silmitseda. Ta seisis otse Sarah' taga, ta oli pikka kasvu, nii et paistis ainult ta avatud särgikaelus ja oliivikarva nahakolmnurk lõua all.

Kui mees kummardus korraks tema kohale, tundis Sarah kõhus imelikku pigistust.

Mees ütles noorukile: „Üks osa viina, Kahluat, Amarettot...”

Mehe hääl oli tõepoolest teistsugune. Itaallane. Sarah järeldas seda sellest, kuidas mees ütles „Amaretto”, mis kõlas nagu intiimne lubadus. Sarah' rinnanibud kitsa T-särgi all ärkasid ellu.

Jumaluke, mis see siis on? Sarah Halliday ei luba võõrastel meestel pubides endale kokteili osta. Ta on täiskasvanud naine, kellel on viieaastane tütar ja venitusarmid selle tõestuseks. Ta oli armastanud hullumeelsuseni ühte meest peaaegu seitse aastat. Võõrastega baaris lõbutsemine pole tema stiil.

„Täna abi eest,” kogeles ta, „aga ma saan ise hakkama.”

Sarah vaatas taas üles ja tal hakkas rinnus pitsitama. Õhtupäike paistis selja tagant, aga Sarah'le jäi mulje tumedatest juustest, korrapärastest näojoontest ja tugevast lõuast, kus ilutses mitmepäevane habemetüügas. Terav vastand Ruperti inglaslikule sarmile, mõtles ta värisedes. Pigem vastupandamatu kui nägus.

Ja siis pööras mees tema poole ja vaatas otsa.

Sarah'l oli tunne, nagu oleks mehe ihusoojus teda ligi tõmmanud. Ta silmad olid nii tumedad, et isegi lähedalt ei saanud Sarah aru, kus iirised lõpevad ja pupillid algavad. Nende pilk libises hetkeks üle Sarah' näo ja langes siis allapoole.

„Ma telliksin selle teile heameelega ise.”

See oli öeldud lihtsalt, emotsioonitult nagu fakti nentides, aga mehe hääles oli midagi, mis pani vere kõrvus kohisema, surus rinda ja liiga kitsaid teksapükse.

„Ei, ausalt, ma ise...”

Sarah avas värisevate kätega rahakoti ja vaatas sisse, aga keemiline reaktsioon, mis oli jõudnud äsja pükstesse, tegi selgelt mõtlemise raskeks.

Peale näputäie peenraha oli kott praktiliselt tühi, ja Sarah'le meenus, et ta oli pannud viimase viienaelase Lottie vandumistrahvi karpi. Lottie vandumispoliitika oli väga karm, ja kuna ta oli kehtestanud trahvisüsteemi, siis ka väga tulutoov. Kindlasti on ta ärivaist päritud Rupertilt. Tänapäev „poissmeeste lantimise õhtu” on Sarah'le kõvasti maksma läinud.

Ta vaatas paaniliselt üles ja kohtas baarmeni ükskõikset pilku.

„Üheksa naela viiskümmend,” lausus baarmen.

Üheksa naela viiskümmend? Ta tellis ju napsi, mitte kolmekäigulist õhtusööki! Selle rahaga oleksid tema ja Lottie terve nädala elanud. Hirmust kange, silmitses Sarah tühja rahakotti, tuim mõistus ei suutnud midagi välja nuputada. Uuesti pead tõstes nägi ta, et võõras ulatas blondile noorukile rahatähe ja võttis selle tobeda joogi.

Mees lahkus leti juurest ja hakkas minema läbi rahvahulga, kust Sarah oli enne vaevaga läbi trüginud ja mis vajus nüüd võõra ees kahte lehte nagu Punane meri Moosese ees. Sarah järgnes talle tahtmatult ega saanud pilku lahti mehe laiadelt õlgadelt kahvatusinise särgi all. Ta oli teiste ruumisviibijate kõrval nagu hiiglane.

Mees peatus terrassiuksel ja ulatas joogi Sarah'le. See oli valge ja vahutav nagu piimakokteil. Väga kallis piimakokteil.

„Teie esimene Screaming Orgasm. Ma loodan, et see maitseb teile.”

Mehe nägu oli ilmetu, hääletoon väljapeetult viisakas, aga kui Sarah võttis klaasi vastu, puutusid nende sõrmed kokku ja Sarah' kätt läbis elektrisäde.

Ta tõmbas käe nii järsult eemale, et natuke jooki loksus randmele. „Ma kahtlen selles,” kähvas ta.

Võõra kulmud kerkisid sardoniliselt ja uurivalt.

„Oh taevas, vabandage,” ütles Sarah, oma juhmusest jahmunud. „See kõlas väga tänamatult, kuna te maksite selle eest. Ma poleks seda jooki ise valinud, aga kindlasti on see maitsev.” Rääkimata kolme päeva kalorinormist, mõtles Sarah, rüüpas pika sõõmu ja manas ette heakskiitva näo. „Mmm... väga.”

Mehe tumedad silmad sihtisid teda. „Kui te seda ei soovinud, siis miks te tellisite?”

Sarah raatsis pisut naeratada. „Põhimõtteliselt pole mul kisendavate orgasmide vastu midagi, aga...” Ta näitas ümbrikku. „Siin on erinevad juhtnöörid. Täna on mu õe tüdrukuteõhtu ja...”

Poolõe. Seda oleks pidanud mainima. Kindlasti imestab mees praegu, millisel nendest kaunitaridest on temaga ühised geenid.

„Saan aru.” Mees silmitses ta T-särki ja suunas siis pilgu sooja õhtusse, kus Angelica, Fenella ja nende sõbrannad olid kogunud enda ümber rühma „kõlblikke poissmehi” ja kudrutasid nendega vaikselt. „Paistab, et te ei naudi seda nii suure innuga nagu teised.”

„Oi, ei, mul on väga lõbus.” Sarah pingutas kõvasti, et see kõlaks veenvalt. Üks Angelica sõbrannadest oli „hingenõustaja” ja öelnud lõuna ajal, et tal on negatiivne aura. Sarah rüüpas teise sõõmu vastikut kokteili ja kugistas kuidagimoodi alla.

Mees võttis klaasi tal rahulikult käest ja asetas lauale nende taga. „Nii halba näitlejat pole ma tükk aega kohanud.”

„Tänan,” pomises Sarah. „Niipalju siis paljutöötavast Hollywoodi ekraanijumalanna karjäärist.”

„Uskuge mind, see oli kompliment.”

Sarah vaatas talle kähku otsa, mõeldes, et mees pilkab teda, kuid ta nägu oli siiralt tõsine. Nende pilgud kohtusid hetkeks. Sarah tundis enda üllatuseks kibelevat iha ja tundis, kuidas veri talle näkku valgub.

„Mida muud sellest nimekirjast leida võib?” küsis mees.

„Ma ei tea veel.” Sarah rebis pilgu mehelt lahti ja suunas ümbrikule. „Kõik on siin kirjas. Kui üks ülesanne on täidetud, võtad järgmise.”

„Mitmendani te olete jõudnud?”

„See oli esimene.”

Mehe suu tõmbus muigvele, kuid Sarah märkas, et see ei jõudnud silmadesse. „Kokteil oli esimene?”

„Tegelikult teine. Aga ma loobusin esimesest.”

„Ja see oli?”

Sarah raputas pead, lastes juustel meelega näole langetada. „See pole tähtis.”

Mees võttis Sarah käes olevast ümbrikust kinni ja tõmbas selle õrnalt ära. Sarah üritas korraks ümbrikku tagasi saada, kuid mees oli liiga tugev ja Sarah pööras näo kohmetult kõrvale, kui mees keeras paberilehe lahti ja luges, mis sinna oli kirjutatud.

Sarah suunas pilgu temast mööda sinakasse suveõhatusse. Fenella silmitses teda terrassilt, Sarah nägi, et ta müksab Angelicat, muigab ja noogutab Sarah' poole.